

תהתאחד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן
שגם ה"חזקה" יכול לקבל ענין זה;

ראו עמוד 11

ערב שבת קודש חוה"מ פסח
הי' תהא שנת נפלאות טובה

רנ"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

וואס דאס איז אזוי יעדער יום טוב, אז יום טוב שאפט א פאראייניקונג פון

אידען, און ספעציעל און דאס צענטראל אונטערשטראכען אין דעם יום טוב פון פסח וואס

זענען פונעם חג המצות און זענען פונעם חג המצות און זענען פונעם חג המצות

ווערט געזען און זענען פונעם חג המצות און זענען פונעם חג המצות

ווען די פאנאדערטיילונגען פון איינעם ביז א צווייטע, ווען די פאנאדערטיילונגען

פארהאן די פאנאדערטיילונגען וואס איינער איז אין אזא אופן און דער צווייטער און

א צווייטען אופן איז דאן נישט קיין אמת'ע פרייהייט, און וויבאלד אז תורה

רופט עס אן זמן הירוחינו [ווי די אנשי כנסת הגדולה האבען איינגעפירט צו זאגען

אין שמונה עשרה] און תורה איז דאך תורה אמת, מוז זיין אז עס איז דא נישטא די

פאנאדערטיילונגען וואס טיילען אפ איין איד פון א צווייטען.

תוכן העניינים

3 דוקא בזמן האחרון באים נאלו ששופכים מים קרים .....

דבר מלכות / משיחות חג הפסח ה'תשמ"ח

8 כשיתעורר משנתו יראה שמשיה עומד אצלו בחדרו: .....

פניני נאולה / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח

10 משיח ורקד יחד עמו .....

מוסף מיוחד לשביעי של פסח / קטעי שיחות נפלאים

13 מדוע נכנעו ללחץ? .....

וילחום מלחמת ה' וינצח / שיחות בענייני שלימות העם והארץ

14 חג חירותינו - חירות אמיתית .....

כת"ק - פרסים ראשון / החת חרבי על דבריו בנוגע לרג הפסח

מערכת "יחי המלך"

באר"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213

טל: (718) 778-6670

באר"ק: שביב האמונה 9 קריית שמואל, חופה טלפקס: (04)840-3153

כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>

יוצא לאור ע"י תלמידי ה"קבוצה", "חזקת בית דוד"

שיבת תורה"ל המרכזית, "בית משיח" 770

דוקא בזמן האחרון - באים כאלף ששופלים מים קרים

על נפש שמפוררת ומרעישה שצריכים להשתדל להביא את משיח צדקנו בהקדם הכי אפשרי ■ כתוצאה מזה נעשה אצל כו"כ חלשות בעצם האמונה בביתא משיח צדקנו ■ ההסבר היחידי למצב זה – שהיא הנתונה: מכיון שבזמן האחרון דוקא, בנוגע ביותר שיציעקי "עך מהי", שיבקשו וירדשו על הגאולה, לכן, יש על זה התנגדות יתירה מצד הלעומת-ה – משיחות לילות הג הפסה התשמ"ח – בלתי מוגה

כשנמצאים בהג הפסה, "זמן" לוג גם במצרים:

וממשיך לטעון שהוא "אזרח תרנו", ואומרים ליהודי, שמכיון שהזמן עצמו "מכריז" שצ"ל מצב של חירות, וחירות אמיתית היא (לא כמו הגאולה דפרים, ש"אכתי עבדי דאחרושי אנו", אלא כמו החירות דפסה, ששלמותה) בגאולה האמיתית והשלמה (גאולה שאין אחרי גלות), לכן, עליו להיעיש ולצנוק על אריכות הגלות, "עך מתי", ולבקש ולדרוש שהגאולה תהי תיפק ומיד ממש – יתכן שמישהו יטען: טוב לי בגלות! בחסדי ה' הנוי נמצא ב"מלכות של חסד" ויכולי ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחה, וא"כ, מה יש לי להיעיש ולצנוק – על הציאה מהגלות?...

ובפרטיות יותר:

דאגת אינה על עזיבת "סיד הבשר", שהרי בודאי יודע שהדוחיות היא העיקר, אלא דאגתו על עזיבת מקומו היא – בנוגע לעניינים רוחניים: מעמדו ומצבו עתה – שעוסק בלימוד התורה, כולל גם הפצת התורה, עד להפצת המעיינות חוצה, וביכלת להראות – "מראה באצבעו ואומר זה" – ענין זה פעל בלימוד התורה, ענין זה

כלומר, יתכן שמישהו יטען שמרגיש את עצמו כמו אותו "א" שמתונו לא הוי בשעבוד מצרים, כאמור, שהי' להם טוב במצרים, ובמלא, מה לו – טוען הוא – ולעניי הפסה, חירות וגאולה ממצרים, כשטוב

הג חירותינו – חירות אמיתית

בקשר עם הג הפסה, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מדבריו בנוגע לחג הפסה

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וואס דאס איז אזוי יעדער יום טוב, אז יום טוב שאפט א פארזאיקנינג פון אידען, און ספעציעל איז דאס אונטערשטראכען אין דעם יום טוב פון פסה וואס ווערט אנגעווען תג המצות און באצייכענט אלס זמן חירותינו, די צייט פון אוינער באפרייאן ווייל ווען איז אמתיע חירות אמתיע פרייהייט – דאן ווען עס איז נישטא די באגנעניצן און די פאנאנדערטלונגען פון איינעם ביז א צווייטען און זיי פארקענן פריי צווישן זיל, ווייל אויב עס איז יע פארהאן די פאנאנדערטלונגען וואס איינער איז אין גאז אופן און דער צווייטער אין א צווייטען אופן זיינען דאן ביידע באגרינעניצט און עס איז דאן נישט קיין אמתיע פרייהייט, און וויבאלד אז תורה רופט עס אן זמן חירותינו [ווי די אנשי נבסת המדלה האבען איינגעפירט צו זאגען אין שמונה עשרה] און תורה איז דאן תורת אמת, מה זין אז עס איז דאן באמת נישט די פאנאנדערטלונגען וואס טיילען אפ איין איד פון א צווייטען.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה בייחוד המלך...
גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עייז תעשה עוד צעד בדרך הישרה" להביא את ביאת והתגלות משיח צדקנו תוכף ומיד ממש
התקשר בהקדם לטלפון:

כארה"כ: 778-6670 (718) כארה"ק: 3153-840-04

ותזמין הקדשה למועד שרצית. מחירים נוחים!

מדוע נכנעו ללחצו?

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך" ער כרי-כך המצב מבטל בארץ הקודש – שכאשר כבשו את השטח של לבנון (על-מנת להחזיר, לכתחילה סיכמו שיחזירו א"י) הרי החליטו שיכבשו ער הנהר שנקרא "ליטאני", שבשטח זה נמצאת גם העיר "צור", שכולם יודעים שהיא עיר מקלט לאש"ף, ונמצאים שם כמה וכמה מחבלים עם כלי-נשק וכו' (וישנה סברה שהמחבלים שהגיעו בשבת הידועה באו מצור)

[אוינו יודע אם הם יודעים את מאמר המרא לנגי צור וירושלים אם מלאה זו חריבה זו וכו' – אבל המציאות היא שזו עיר מקלט של המחבלים].

ולמרות שכבשו את כל השטח הזה – את העיר צור השאירו בשלימותה! ומה שננו למחבלים אפשרות לברוח – יש לזה מקור בתורה: מכיון שהרץ הוא "כשצוין על עיר לתפשה, אין מקיפין אותה מארבע רוחותיה אלא משליש רוחותיה", ומיחזין מקום לבורח, ולכל מי שירצה להמלט על נפשו, שאחד הטעמים על-כך הוא: שאם יעשו מצור מארבעה צדדים, אז לשהם יראו שאין להם ברירה, הם ילחמו בחירו-נפש, ובמילא זה יגבה יותר קבונות והתורה רוצה למנוע קבונות מיותרים בבני-אדם בכלל, ולעאר"ל מצא ישורא"ל, אבל כאן, בכשו את כל השטח ואת העיר צור השאירו בשלימותה! ומה שנמנעו מלכבוש את צור (למרות שעל פי התכנית היו צריכים לכבוש אותה), אין זה כפי שניסו להצדיק זאת מהסיבה שהיו שם הרבה אזרחים, כי אם הם היו מרדיעים לאזרחים שמתכוונם לכבוש את העיר, הם היו נסים על נפשם שם נסו משאר הערים והכפרים!

אלא הסיבה היא – מכיון שהיה לחץ!

– מדוע נכנעו ללחצו? הרי אתה אמר שאתה הולך לבער את המחבלים, אז כיצד הנך יכול להכניע ללחצו? אם נכנעם ללחצים – לא היו צריכים מלכתחילה ללכת!

וכמובר כמ"פ, כל הצרות מתחילות מכן שעושים חצי דבר – הולכים צעד אחד לפנים ומיד הולכים שני צעדים שני, או שנומדים, ולצערנו כאן היה החיפץ: קודם נסוגים, ואחר-י-ה חושבים האם אפשר ללכת קדימה!

ומזה רואים עד כמה מזיקה ההתחשבות בלחץ מודמה: הם לא העלו בדעתם שבתוך השש-שבוע מיל שכבשו, ישאירו עיר בצורה, כאשר כולם יודעים מי נמצא שם [ותכן שהם כבר נסעו משם ויתכן שלא – אך מסתבר שלא נסעו, כיון שהם ראו שלא מתעסקים אתם] – ולפועל עונמיים מסביב ולא עושים כלום!

(תרגום חפשי מסיחת מוציא ש"ס שמירי ה"חש"ל" - בזתי מונה)

שהולך ותופח בהיתר עיסקא וכי"ב, ואינו דואג כלל כיון שמובטח לו, שהבנק יפרע לו את ממונו, מפני ערבות הממשלה ושאר האופנים בהם ביטח את כספו, ובמילא, יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות בהיזרו מתוך מנוחה.

ובפרט שיכול להשתמש גם בחידושים שנתחדשו בתקופה האחרונה, ולדוגמא:

מלפנים ה' קשה להשיג תפלין מהודרות, וה' צורך בטיהור גדולה כדי להשיג בהמה שיש בה כל החידושים, עור של שליל, ואולי עתה, הרי גם אם אין הדבר נמצא בעיר, אין בזה קושי – יש לו סלפון והוא מטלפן אל מעבר לים ומתעניין היכן יש בהמה שיש לה שליל הדרוש, ואם הוא עדיין שלם, שהרי רצונו בתפלין מהודרים בתכלית ההידור (ובמיוחד שזה עתה, בקריאת חו"מ פסח קראו בתורה על החפלין).

וכן בנוגע למצוות הצדקה – המצב טוב עד כדי כך ש... ביצעו לתת צדקה ואינו מוצא עני, ואינו כותבה בתורה"..." – [מכה שלא כותבה בתורה"..." – שכן, מפורש בתורה "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ", ורק על לעתיד לבוא דרשו חז"ל את הפסוק "אפס כי לא יהי' בך אביון", והלוא יתוספו "מכות" כעין זו עוד ועוד....

ולחליל, שקיימת מצוות כזו ע"פ תורה – כיון שישנו דין בשו"ע, גבי מתנות לאביונים, אודות שנתנה או עיר שאין בה עניים, ומכיון שאינו יכול לתת המעות לאביון ביום הפורים עצמו, צריך לתתם לגבאי צדקה, ככל פס"י הדין בשו"ע].

עשה בעבודת התפלה, ענין זה עשה בנוגע לקיים המצוות בהידור, כדבעי למחוי וכו'.

וממשיך לטעון שמכולם לא היתה תקופה כה טובה ברוחניות – כשנמצאים במלכות של חסד, ללא שום הנהגות על ענייני יהדות, ולא עוד אלא שהמלכות מטייעת לו בכמה פרטים, ובסבר פנים יפות, ובמילא, לא חסר לו דבר (לא רק בצרכי המשמייים, אל גם ובעיקר) בצרכי הרוחניים.

ולכן, טוען הוא, לשם מה צריך לצאת מהלכות:

לכל לראש – היציאה מהלכות תמרים לו בלבול זמן: יהי' עליו לראו תבילות, ואח"כ לפקו ולטוס ממקומו – אמנם "אם עניי שמאי", אבל גם זו טירחה – לעלות על העננים ולדת, ועוד בלבולים... וא"כ למה לו לעזוב את מקומו?!

ועוד נעיקו: כשיבוא משיח צדקו יבוא כל ב"ב אל ארץ נושבת [הוא אמנם אינו יודע אם משיח יבא "עני ורוב על חמור", מכיון ש"לא זכו", או שיבוא "אם עניי שמאי" באופן "זכו", אבל בכל אופן – בדאי יבואו אל ארץ נושבת], ואם כן, הרי יצטרך לטוסק **בעבודת האדמה**, ושוב יתבלבל מבעבודת ה'!

ואע"פ שהמלאכה תהי' נעשית ע"י אחרים – יצטרך הוא ללכת ולמצוא גוי, ומפיה לפעם לרוץ ולבדוק האם הגוי עושה עבודתו כדבעי, וכמו"ל האם נותן די תנן למקמה או שמחסידי כו'.

ואילו עתה, בזמן הגלות – אין לו שורת אין לו מקמה בקר, ופנסתו מפוץ ממילא: יש לו, ה"ל, ממון רב בלילה"ל,

ואעפ"כ ביבלתו לדבר בטלפון הצורך לצעוק "עד מתי", לבקש ולדווש ולחפש בכל העולם עד שימצא ענין, על הגאולה – באים כאלו ששופכו וכשימצא – ימסור לו ע"י הטלפון מים קרים על נפש שמעוודדת ומרעישה יפוי-כוח וכו', באופן שהכסף יגיע לידו שצריכים להשתלל להביא את משיה צדקנו בהקדם החי אפשרי (וכל המקדים ה"ז משובחו), וכתוצאה מזה נעשה אצל כו"כ חלישות (לא רק בצעקה ודרישה "עד מתי", אלא גם) בעצם האמונה בביאת משיח צדקנו.

החסבר היחיד למצב זה – שהיא הנותנת: מכיון שבזמן האחרון דוקא, בסיום הגלות, נוגע ביותר שייצעקו "עד מתי", שיבקשו וידרשו על הגאולה, לכן, יש על זה התנגדות יתירה מצד הלעו"ז.

ואמרים אתם שכלו כל הקיצין – לו רחי כן, אין התנגדות, אבל מה רדיעשו?... וכפתום הידוע – עברו כד וכו' שנים... ובמשך כל הזמן למד תורה וקיים מצוות כו' וא"כ מה הרעשו?... בשלמא כשיבוא הקב"ה ויכריח אותנו לצאת מן הגלות – דמכיון

הוא מעולם לא שמע מאבני, ובודאי לא מזקני, שהם היו הלולים ברחוב, או עומדים בבית הכנסת בעיצומו של יום, וצועקים "עד מתי"

כל זמן וזמן יש עניין בלתי-רצוי מיוחד שבו צריך להיות עיקר המלחמה כו' בזמן זה.

והחוראה, מסוים הקריאה – "יכי יגור אתכם גר ועשה פסה לה' כחוקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חוקה אחת וחי' לכס ולגז ולאזרח הארץ".

כשהיהודי טוען שבנוגע ליעצאה מגלות (מצרים) מדגיש את עצמו כמו "א" ש"לא הי' בשעבוד מצרים, מכיון שטוב לו בגלות – ואמרים לו: כשם שגם אצל ה"גו" ישנו הענין דיעי"מ, האחרון, שההללים ומרעילים אותם

שיחזקו האמונה שלהם עצמם – יתקבלו הדברים אצל השומעים, ויפעלו פעולתם.

כדי להקל הרגשת הענין – מרומז ענין זה (ככל עניני פנימיות התורה), גם בנגלה דתורה: בשמניי של פסח מטפירין "עוד היום בנוב לעמוד וגו'" לפי שבליל פסח היתה מפלתו של סנחריב, ולכאורה תמוה: הרי מפלת סנחריב היתה בליל הראשון של פסח ולא באחרון של פסח?

והענין, לפי שבהפסדה זו מבואר נצחוננו של חזקי', שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ובאחש"פ מאיר גילוי הארת משיח.

אפשר לומר לכו"א, שאצל מאיר הארת המשיח

ועוד יתור: כו"כ פרטים המבוארים בהפסדה זה לא נתקיימו בנצחוננו של חזקי' ויתקיימו בביאת משיח צדקנו. כמו "זגר זאב עם כבש וגו'" (וכמבואר גם במש"ב) שקאי על מות המשיח – רק שלישיתו ה"ז משל וקאי על אול"ה), וגם ענין קיבוץ גלויות "זרה" ביום ההוא וגו' לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשר ומצפורים וגו' ומאיי הים", וכו', ומכיון שהפסדה זו, שכו"כ פרטים שבה נתקיימו בביאת משיח צדקנו קורין באחש"פ, הרי מובן שבאחש"פ מאיר הארת המשיח.

ולכן אפשר לומר לכו"א, שגם אצלו מאיר הארה זו שהרי גם בבימה"ד שלו קרא ההפסדה עם ברכה לפני' ל'אחרי', וכא"א ענה אמן אחדיהם, ושם הרי מדובר על"ד ביאת המשיח ועניניו, ובמילא גם הוא צריך להרגיש ענינו זה, וגם אצלו פועל הארה זו לבטוח בבטחון הגמור בה' בלי שום פקפוק כלל וכלל, שאף שע"פ דרך הטבע אינו רואה מראה מקום לזה, מ"מ בוטח הוא בה' ויגייסיי הבטחתו למעלה מדרך הטבע.

ורבטחון צ"ל באופן המדובר אצל חזקי', שהוא בטח בה' לגמרי, עד שאמר להקב"ה "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף [ואפילו] ולא לזמר שירה אלא אני ישן על מטתי ואחה עושה", מבלי הט על סנוחריב הקיף את ירושלים עם כל חילו, והבטיח לעשות שלום בתנאים מיוחדים, ואף ששבוא וסיעתו, שהם היו הרוב בסנוחריב, אמרו שעפ"י תורה צריכים לעשות שלום, ולילך בדרך הטבע, מ"מ מאחר ששמע משיעלי' נביא' ה' בשם הקב"ה "כה אמר ה' אל תירא וגו' והפלתיו בחרב בארצו" בטח בה' לגמרי, עד שהלך לישן על מטתו, וערבה לו שנתו מצד בטחון זה (לא כאדם הדואג, שא"א לו לישון), והקב"ה עשה המלחמה כמ"ש "ויצא מלאך ה' ויד במחנה אשור וגו'".

עד"ז צריך כו"א לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי שום פקפוק, ובאופן ד'אחכה לו בעל יום" שמהר משם יבוא משיח – גם כשמצד "חשבותה" של שכל [וטבע] אינו רואה שום מקור לזה, ובטחון זה עצמו ימהר ויחיש את ביאתו, בקירוב ממש.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשנ"ב, לק"ש ד"ד ע"ג 275.)

"ידום וגשא ונבה מואד", למעלה גם מאדה"ד (ואפילו כפי שה' קודם החטא) – רומד יחד עמנו, וגם, שדריקוד זה הוא הקידום ויש לו שייכות למשיח.
 [נגנון יניע זשוריצני כלאמצי", וכ"ק אדמו"ד שליט"א רמז בידו ה"ק שכא"א ריקוד במקומן, וגם כ"ק אדמו"ד שליט"א ריקד על מקומן בשמחה עצומה].
 כ"ק אדמו"ד שליט"א בוד ברכת המזון. לאחר תפלת ערבית אמר כ"ק אדמו"ד שליט"א שימשיכו השמחה על כל השנה כולה.
 (מסידת אודון של פסח ה'תשס"ב - בלתי מונה)

כבר נשתנה המצב

... מכיון שכבר קרוב מאד לביאת המשיח, מארגן קומט משיח", לכן גם היום – באחש"פ, (אף שנמצאים בגלות עדיין, אבל הכותל המפסיק בין הגלות להגאולה הוא כבר פרוץ . . .), מאיר גילוי הארת המשיח באופן שכא"א יוכל להרגיש זה.

וע"ז גופא מה שבזמן הגלות עושים "סעודת משיח", שבוה מראים אז

כבר בא הזמן שגם הי"הוצה" יוכל לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"הוצה", וכשאמרו את הענין כפשיטות (כלי שום פקפוק) – ע"י שיחזקו האמונה שלדם עצמם – יתקבלו הדברים אצל השומעים, ויפעילו פעולתם

אידן אנעיקענין ניט דעם גלות – פועלים שבקרוב ממש וועט מען פארברענין די ווענט פון גלות כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ויתגלה משיח ויולכנו קוממיות לארצנו.

ישנם הטוענים שלא כל מוחא סביל דא לקבל ענין תי"ל – שלכא"א מאד הארת המשיח, ואדובה, ע"י שמילעת ענין כזה יתבלבל וכו'.

אמנם באמת אינו כן, כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם הי"הוצה" יוכל לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"הוצה", וכשאמרו את הענין בפשיטות (כלי שום פקפוק) – ע"י

"חוקה אחת וחי' לפס ולחי", מכיון היראה, אלא, שצריך לזלות בעצמו ענין זה.

ויש להוסיף בפירוש ד"אזרח הארץ" – כמבאר בדרושי חסידות ש"אזרח הארץ" הוא כמו "משכיל ל"איתן האזרחי", ש"איתן", מלשון חוזק ותוקף, מורה על תוקף ההתקשרות של יהודי עם הקב"ה (ד"צונו פשיט בלי שום טעם וטעל מושג") שמצד עצם הנשמה, "זוהו האזרחי, מלשון אזרח הארץ, שיש בכל אחד ואחד בחי' זו מאז מעולם", אלא, שבזמן הזה יכולה בחי' זו להיות בתעלם, משא"ל לעתיד לבוא תהי' בחי' זו בהתגלות בכא"א מישראל, כמרומו גם ש"אזרח" הוא מלשון עתיד (מה שאני עתיד להזרחי").

ומובן, שהפעולה לעורר את הזולת בענין זה (כמו בכל שאר עניני תומ"צ) צריכה להיות בדרך נועם ובדרכי שלום, ביחד עם זה, בתוקף המתאים, עד שיפעל אצל הזולת שיתגלה אצלו שגם הוא בעצמו סוכר כן, ואז יתוסף חיות ו"שטויעס" גם אצל המעורר והמסייע – "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעה"ב".

ויש להוסיף ולהבהיר, שבענין זה ישנם כנאל החוששים לעורר את הזולת, להתערב בחיי הפרטיים ובתהנתו הפרטית כו'.

בשלמא, טוען הוא, כשמודבר אודות קיום מ"ע או לאפרושי מאיסורא במצות ל"ת – אין לו ברירה, הוא מוכרח לגשת אל הזולת ולומר לו: "הקשב התורה צויתה עלי להתעב בעניני הפרטיים" – כמ"ש ה"ה"ח תוכיח את עמיתך", "יאהבת לדע

אלא מאי – רצון אמיתי זה הוא בתעלם, וצריכים לפעול שתגלה רצונו האמיתי, כולל גם ע"ז ש"מורעושי" אודות הצעקה "עד מת", והצורך לבקש ולדרוש על הגאולה.

ועד"ז כשיהיה טוען שמכיון שגמנו ב"מלכות של חסד", מרגיש את עצמו כ"אזרח הארץ" – אומרים לו "חוקה אחת וחי' לכל ולגמ ולאזרח הארץ";

גם בתור "אזרח הארץ", אזרח אמריקני, שמתנה ע"פ חוקי המדינה מכיון ש"דינא דמלכותא דינא" – על"ד לגלות את הרצון האמיתי לצאת מהגלות ולבוא לארצנו הקדושה וירושלים עיר הקודש, כי, לאמיתו של דבר הנה ילד יצוין ויושלים, כלשון הכתוב "יה יולד ויאיש יולד

"היינו, שכא"א מישאל הוא מ"הונוגוליס בציון", שנקראת "ירושלים" על"ש ידאה וע"ש שלם [וענין זה שלמימות גם בעבודתו – שלמימות

כמוד", הן ע"י אהבה והן ע"י תוכחה (ובלשון חז"ל – "מזין מקדושת", ואח"כ "שמואל דוחה" ולא עוד אלא, שהדחי' גופא היא רק בשמואל, יד כחה); אבל בנדר"ד – הרי זה ענין ש"ללא ראו אבותינו"... הוא מעולם לא שמע מאביו, ובדאי לא מזקנו, שאביו או זקנו, היו הוללים ברחוב, או עומדים בביתך"י בעיצומו של יום, וצועקים "עד מתי", "היתכן שמשחית צדקנו עדיין לא בא"י?...".

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חו"ד, ואמר): ומנין יודע אני שיטענו כד? כי גם אני לא שמעתי זאת מאב"י... ובדאי לא מזקני... ואף ממני עצמי לא שמעתי זאת לפני בואו לאר"ב (אני יודע הטעם לזה, אבל כך היא המציאות), והעיקר – שבפועל ה"י ענין שמביא תוצאות טובות, למרות שישנם כאלו שהתגבה ז' היא לא לרוחם... ובלל – היכן יש אדם שמתוודים ממנו, הרי זהו טבע בני אדם שאין דעותהם שוות, והוא אינו מודעה מתנהגתו של פלוני של אלמוני, של אביו של זקנו, המשפיע, הדב וכי"ב... ובכל אופן – כל זה כדאי

ווא – תה"י גם השמחה בתכלית השלימות, "שמחת עולם על ראשם", באין-עירון לגבי שמחת המועדים עד כדי כך, ששמחת המועדים **מתגבל** לגבי מעלת השמחה דלעתיד לבוא, ע"י מארז"ל (שהובא גם בפס"ד הרמב"ם) שכל המועדים בטלים למוות המשיח (חוץ מפורים רי'), שהפירושו בזה – ע"פ המבואר בדורשי ססודות – לא שיתבטלו בפועל ח"י (שהרי לא יתכן שתבטל מצות עשה מן התורה, וכדועי המק"ט"ט בזה בתשובת הרשב"א), כי אם, ע"י "שרגא בטיהרא מאי אחי", היינו, שהגלוי דהמיא טובים לא יהי' נושבו (אלא "כשרגא בטיהרא" בלבד) לגבי עופם ומעלת הגלויים שיתגלו לעתיד לבוא.

גם אלו שטענו עד עתה שטוב להם

משילה רוקד יחד עמנו

ע"פ האמור לעיל מ"ש כ"ק מו"ד אדמו"ר בפירושו הכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נבלאות" שפ"מ היא התחלתה והכח להגאולה העתידה, היינו, שהגאולה העתידה מתחילה כבר ביצי"מ, שגם עתה, בזמן הגלות, ישנו ענין הגאולה.

ומפורש הדב במדברי חז"ל – שכשגועה פרתו אמרו שחורב בהמ"ק, וכשגועה פעם שני' אמרו נולד מושיען של ישראל, היינו, שבשעת החורבן נולד כבר מושיען של ישראל.

ועפ"י יש לבאר דברי הגמרא בנוגע לשמו של משיח, "דבי רבי שילה אמרי שילה שמו... דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו... דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו... ויש אומרים מנחם בן חזקי" שמו", היינו, שכל אחד השתדל וחיפש להכניס שמו (של רבי) ב"משיח", ר"ת מנחם שילה ינון חנינה – כיון שגם **בזמן הגלות ישנו משיח.**

כ"ק מו"ד אדמו"ר תנהיג לרקוד באחורון של פסח ריקוד של משיח ("משיח"ס טאנץ").

מאמר זה – "משיח"ס טאנץ" – אפשר לפרש בשתי אופנים: (א) ריקוד ששייך נמהה הכנה למשיח, (ב) ריקוד שמשיח עצמו משתתף בו.

וכיון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שכדאי לנו ("ויז עס לוינט אונד") – **כפירושו רב' – שמשיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו וריקוד שלו...**

כ"ק אדמו"ר שליט"א רקר על מקומנו...

ולכן, ניגנו עתה ניגון שמח – "ניע זשורדיצי כלאפצי", ותחילה ניגנו הניגון של אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשורדיצי כלאפצי" [כדוע שאצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו לפעמים מנגנים תחילה ניגון אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשורדיצי כלאפצי", ולפעמים "ניע זשורדיצי כלאפצי" תחילה ולאחריו ניגון אדמו"ר הזקן]. וריקוד עם ניגון זה – "ניע זשורדיצי כלאפצי" – "משיח"ס טאנץ".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צה לנג' א' הארציגני ניגון" בתור הקדמה לניגון אדמו"ר הזקן, ואח"כ ניגון אדמו"ר הזקן, ולכפל בבה הרביעית ח' פעמים. ואח"כ אמר:]

עתה ניגנו "ניע זשורדיצי כלאפצי", בשמחה רבה, ומתוך ריקוד – "משיח"ס טאנץ".

ובהתחלה לב' הפירושים הר"ל – יצייר כאו"א לעצמו שמשיח – שונאמר בו

שהקב"ה בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידי – אבל הקב"ה רוצה שאח"כ היתדי יילך איתו (ולא שיזרקו למשור ולגור אוחז).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו", וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"?

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוהה ממעל ממש" – הוא זקוק רק להסיר את האבק שנתקבץ עליו ה"צ כסיל לשמאל", ואז יתחיל ה"חלק אלוהה ממעל ממש" שלו להדעיש (שיטוועניען!) ולעבד, עד שהוא יתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שהוא מתחיל להתנוון לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב הוא ה' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא" נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעיה", וכפי שהמפרשים מבארים שזהו באופן ד"תשיעת עולמים".

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א - בבתי מדרגה)

שוב אין צורך "להתנוח" עמו...

כאשר אומרים ליהודי שישינו "הלכה" בתורה המבטיחה לו שבעבור רגע א' בלבד – רגע ממש, על השעון – עומד הוא ביחד עם משיח צדקנו בהר הבית שבירושלים עצה"ק בארצנו הקדושה, שוב אין צורך "להתנוח" עמו ו"לפעול" עליו שיעסוק בעניני המבצעים והפצת המעיינות חוצה, תוך כדי ויתור על עניני הפרטיים [גם כאשר נדמה לו ששיחת טלפון זו (כ"כ"ב) חשובה ביותר ומכריעה כו"כ ענינים, מכיון שע"ז ירווח הרבה כסף שיניל לתת לצדקה...! אין צורך להקדיש למטרה זו "התועדות ארוכה" (שבה ידחפו אותו ולא יניחו לו להודים...)] כדי לפעול עליו כל זאת, ולהרות לו מה עליו לעשות מחר ומחרתיים וכו' – מכיון שמעצמו ומאליו ירוץ הוא לחטוף ענד משהו, כדי שיהי' לו עם מה לבוא לקראת משיח צדקנו... בידעו שנשאר לו רגע א' בלבד כדי להתכונן לגאולה העתידה!

(משיחת אחרון של פסח ה'תשד"ח - בבתי מדרגה)

הנה זה צמח והנה זה צדק – ב' שמוותיו של משיח

ויהי' שתתקף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורנו שונכי עפר", ובעל ההלילה ד"ג ניסן עמהם, וכיון שכך, הרי, כשיתעוררו שאלות בלמוד תורתו, אז כשירצו להבין בתוספת ביאור, יוכלו לברר אצל בעל המאמר עצמו:

והעיקר – שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבע ואומר זה", הנה זה צמח והנה זה צדק – ב' שמוותיו של משיח צדקנו, הנה זה בא, תיקף ומיד ממש.

(משיחת ש"ס צ"ג, שבת תמוז ה'תש"ג - בבתי מדרגה)

כשיהעורר משנתו יראה שמשיח עומד אצלו כחדו!

בתרגום הפשי כלשון הקודש – בעזריכת מעורבת "והי המלך"

כל יהודי הרי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" –

על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט לעצמו ש"אחכה לו", שהוא מקוה ורוצה שכאשר יתעורר מחר בבוקר משנתו, הוא יראה שמשיח פה ("משיח אזי דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע לענין של מעשה בפועל, ד"המעשה הוא העיקר".

ובנוגע למעשה בפועל: יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלמה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח", עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי כאשר הוא הולך לישון היום בלילה, עליו להודים באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמשיח (לא רק "עומד אחר כותלי", אלא) עומד אצלו בחדר – שמשיח ימצא אותו במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא זה צריך להעשות עליו מעשיו ועבודתו.

היות ומשיח בא, צריכים "להחליט" כמו שצריך

אך הייצג-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: היות ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – כלל-הפחות אל תבלבל את שנתו! אל תחשוב אודות ענינים המבהילים, ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צד ("א' קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – עם ראש צד – "עליכם שלום"!

לשים מה אתה צריך להבהיל את עצמך – שהיות ומשיח בא, צריכים "להחליט", כמו שצריך, כלומר, הלבשים, מחשבה דיבר ועאכו"כ מעשה, צריכים להיות באופן המתאים להודי שמשיח נותן לו "שלום עליכם" – אתה בין כך לא שייך למעמד ומצב זה!:

אמרים להודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחך", שמוזה מובן שבכוח של כל יהודי להגיע להמעמד ומצב הזה.

ואומרים לו, שבמור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"אחתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל" – כפי שרש"י מספר לילד קטן הלומד חומש,